

Sygn. akt *X Ka 201/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Wydział X Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Zakrzewska (spr.)**

Sędziowie: **SSO Wanda Jankowska - Bebeszko**

SSO Krzysztof Chmielewski

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Herter- Dziurzyńskiej

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Maria Stachyra

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014r.

sprawy **R. Ł.**

oskarżonego z art. 242§3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa

z dnia 4 grudnia 2013r., sygn. akt XIV K 568/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa; zasądza z rachunku Skarbu Państwa na rzecz adw. (...) kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych plus VAT z tytułu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt *X Ka 201/14*

UZASADNIENIE

R. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 30 stycznia 2009r. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, orzeczonej na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku III Wydział Penitencjarny, sygn. akt III Kow 610/08/pr, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Aresztu Śledczego w (...)

tj. o czyn z art. 242 § 3 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 roku (sygn. akt XIV K 568/12):

I. w ramach zarzucanego oskarżonemu R. Ł. czynu uznał go za winnego tego, że korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, orzeczonej na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku III Wydział Penitencjarny, sygn. akt III Kow 610/08/pr do dnia 29 stycznia 2009 roku, w okresie od dnia 03 lutego 2009r. do dnia 19 kwietnia 2009r. nie powrócił do Aresztu Śledczego (...) bez usprawiedliwionej przyczyny tj. czynu z art. 242 § 3 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go, a na podstawie art. 242§2 kk w zw. z §3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Edyty Gruszczyńskiej kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote plus VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej wymiaru kary. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu R. Ł. w wysokości 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej znacznie niższy wymiar, tym bardziej, że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu oskarżonego do przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w wysokości 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący dwa lata.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2014 roku obrońca oskarżonego popierał wniesioną apelację oraz wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za drugą instancję, które nie zostały pokryte ani w całości, ani w części, natomiast prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego w przedmiocie stanu faktycznego, winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Znajdują one pełne oparcie w zgromadzonych i przeprowadzonych przed sądem dowodach. Nie były one również kwestionowane przez obrońcę oskarżonego.

Nie można jednak zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, że w przedmiotowej sprawie sąd meriti wymierzył oskarżonemu R. Ł. karę rażąco niewspółmierną. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r., III KR 254/73, OSNPG 1974, z. 3-4). W przedmiotowej zaś sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Sąd meriti wprawdzie niesłusznie wskazał jako okoliczności obciążające: okoliczności popełnienia czynu oraz fakt, że oskarżony nie powrócił dobrowolnie do zakładu karnego, jednakże uchybienia te, w ocenie sądu odwoławczego, nie mają wpływu na wysokość orzeczonej oskarżonemu kary. Rację ma również apelujący podnosząc, iż sąd meriti wymierzając oskarżonemu R. Ł. karę nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, podczas gdy takie w przedmiotowej sprawie występują. W ocenie Sądu Okręgowego także i to uchybienie nie świadczy o tym, że wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmierna. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że fakt, iż oskarżony dobrowolnie nie powrócił do zakładu karnego stanowi znamię popełnionego przez niego czynu, co zresztą zostało zawarte w jego opisie, zatem nie może stanowić okoliczności obciążającej w przedmiotowej sprawie i wpływać na wymiar kary. Rację ma apelujący podnosząc, iż jako okoliczność łagodzącą sąd meriti winien wskazać motywację sprawcy. W przedmiotowej sprawie bowiem chęć niesienia pomocy materialnej rodzinie nie usprawiedliwia, tego że nie powrócił on do zakładu karnego, nie mniej jednak stanowi okoliczność łagodzącą.

Pomimo wskazanych powyżej uchybień, w ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara bezwzględna 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości

przypisanego mu czynu, spełnia również swoją rolę w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej. Wbrew twierdzeniom skarżącego skazany nie zasługuje na dobrodziejstwo poddania próbie i warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary na podstawie art. 69 k.k. Należy przede wszystkim zwrócić uwagę na to, że oskarżony był już wielokrotnie karany. W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a także dotychczasowy tryb życia, stwierdzić należy, że oskarżony wykazuje lekceważący stosunek do zasad porządku prawnego. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługuje on na dobrodziejstwo poddania próbie i warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary na podstawie art. 69 k.k.

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej sąd orzekł na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 z póź. zm).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.